

παράξενο τραγούδι: από τὸ στόμα του καὶ τὸ ξα-
ναλῆει.

Ἡ πομπή προχωρεῖ τώρα σὲ βήμα στρατιωτικό
κι ὁ καθένας προσπαθεῖ νὰ κανονίσῃ τὸ βήμα του μὲ
τὸ ρυθμὸ τοῦ τραγουδιοῦ.
— Ἔτσι. Ὅχι κλάψεις, φωνάζει ὁ Ἀντρέας ἐνῶ ἡ
πομπή, ξανασηματοδομένη, προχωρεῖ μὲ βήμα γοργό,
ρυθμικό.

Εἶναι ὁ σημαιοφόρος, ὁ ἀρχηγός, τὴν ὥρα ἐκείνη
ποῦ τὰ σύννεφα στὸν ὄριζοντα ἀνοίγονται, κορρε-
λιάζονται κι ἀφήνουν νὰ φαῖ ἀνάμεσα ἕνας ἥλιος
κόκκινος, φλογατός ποῦ πάει νὰ βσιλιέψῃ. Τὰ κυπα-
ρίσσια τοῦ δρόμου γέρνουνε εὐλαδικὰ τὴς κορφῆς τους
στὸ πέρασμα τῶ νεκρῶν. Σιωπευιάζει. Μακρὰ
ἀστράφτει ὁ ἀγέρας γίνεται ὑγρὸς, μυρίζει βρεγμένο
χῶμα.

— Γλήγορα ἢ βροχή ζυγώνει παιδιά, φωνάζει ὁ
Ἀντρέας.....

Δύο λάκκοι χάσκουνε λαίμαργα ὁ νεκρο-
θάφτες περνᾶνε τὰ σκοτεινὰ στὴς κάσπες ποῦ ἀφήνουνε
ἕνα ξερὸ κρότο κιθῶς τρίβονται στὰ πλάγια τῶ
λάκκων τῆ στιγμῆ ποῦ τὴς καταβάζουνε.

— Καλὸ ταξίδι, ἀδέρφια, φωνάζει ὁ Ἀντρέας.

— Καλὸ ταξίδι, ξαναλένε ὅλοι κ' ἡ φωνὴ τους μέσα
στὴ σκοτεινὰ ἀνηχᾶει: σὺν ἕνας πένθιμος ἀντίλαλος.

Τὸ χῶμα κυλάει πάνω στὴς κάσπες σὲ γλήγορες,
γιοματὲς φουσιές. Σὲ λίγα ὑψώνονται δυὸ μικροί, μα-
λακοὶ λόφοι. Ὁ Ἀντρέας μπήχνει στὴν κορφὴ τοῦ
λόφου τὸ σπατημένο κοντάρι τῆς σημαίας, ποῦ ἔτσι
μοιάζει σὺν ἕνα μικρὸ κάστρο. Τὸ κουρέλι ποῦ ἀπό-
μεινε ἀπὸ τῆ σημαία, ἀνεμίζει ὀχρμένο ἀπὸ τὸν ἀνεμο-
λὲς καὶ κλαίει τοὺς πεθαμένους....

Μπουμπουνίζει... Μικρὰ φῶτα λάμπουνε πάνω στὰ
μνήματα ζειλὰ, σεμνὰ.

— Δρόμο παιδιά, ἀκούγεται μιὰ φωνὴ καὶ τὸ πλῆ-
θος ἀρχίζει νὰ σκορπιέται: μέσα στὰ στρατώνια βια-
στικό. Μιὰ γυναίκα μὲ μαῦρο φουστάνι σέρνει ἕνα παι-
δάκι ἀπὸ τὸ χέρι καὶ παίρνει τὸ δρόμο γιὰ τὸ σπίτι
τῆς τὸ ἔριμο, βουβή...

Ἀπομένει μόνος ὁ Ἀντρέας. Κοιτάζει γύρω του μὴν
τονὲ βλέπει κανένας, ἔπειτα σκύβει, κολάει τὸ μέ-
τωπό του στὸ χῶμα τὸ νετέρ, ἀκούνητος.

— Κοίταξ' ἑλῆει: τὸ χῶμα, ψιθυρίζει ἕνας νεκρο-
θάφτης ποῦ τὸν πῆρε τὸ μάτι του σκύδοντας νανάψῃ
κάποιον καντήλι.

— Σούτ! προσκυνάει τῆ γῆς. Εἶναι ἄθεος, μαλλιάρης!
ἀποκρίνεται δίπλα ἕνας τὸντορφὸς του ἀκουμπώντας σὲ
μὴν ἄξιν, ἐπὶ γουρλώνει τὰ μάτια του μὲ φρίκη
μέσα στὸ σκοτάδι...

3.

— Μαρία, τρέξε γλήγορα νὰνοίξῃς. Ὁ ἀφέντης!
φωνάζει ἄξαφνα ἡ κυρὰ Ἐλέγκω, ποῦ ἐκπλωμένη
μέσα στὴ θαλασσὶά ρόμπα τῆς, πάνω στὸ διπλό, παχὺ
Ἑγγλέζικο κρεβάτι τῆς, μὲ τὴς ἀψηλὲς κουρτίνες,
προσπαθεῖ νὰ μαζέψῃ βιαστικά τὰ κρέατά τῆς ποῦ ξε-
χειλίζουσε καὶ νὰ σταθῇ ὄρθικα γιὰ νὰ ὑποδεχτῆ τὸ
φίλο τῆς.

Ἐνας κύριος ἀνεβαίνει τῆ σκάλα, μὲ βήμα βαρὺ,
κυριαρχικό.

— Καλῶς τὸ πουλάκι μου, ἀκούγεται τρυφερὴ ἡ
φωνὴ τῆς κυρὰ Ἐλέγκω ποῦ περιμένει: στὸ ἀπάνω
σικλοπάτι τῆς σκάλας, χαμογελώντας.

Κείνος— ὁ κύριος Λίντας— ζυγίζει τὰ μούτρα του.

— Οὐφ, ἀνασθῆς, σὸ εἶπα, δὲν θέλω νὰ ξανα-
κούσω αὐτὲς τὴς ἀηδίες. Καλησπέρα.

— Καλησπεροῦδix σου.

Μπαίνουσε στὴν κἀμαρὰ τῆς καὶ ρήχνουσε στὸ
μαλακὸ καναπέ ποῦ βουλιάζει, ὁ ἕνας δίπλα στὸν ἄλλον.
Ἡ κἀμαρα φωτίζεται μὲ ἠλεκτρικό παχειὲς κουρτίνες
κρέμονται στὰ παράθυρα κ' οἱ τοίχοι στολίζονται
μὲ κάδρα γυμνῶ γυναικῶν. Εἶναι ἡ ἀδυναμία τῆς
κυρὰ Ἐλέγκω νὰχῆ μπροστὰ τῆς κορμιὰ γυναικεία
γυμνὰ, σὲ διάφορες στάσεις.

Τὶ ἐγίνες; ἔχω τρεῖς μέρες νὰ σὲ δῶ; ρωτᾶει ἡ
κυρὰ Ἐλέγκω μὲ παράπονο σὰ μικρὸ παιδάκι, σκυ-
φρώνοντας τὰ χοντρὰ χεῖλιά τῆς.

— Τὶ νὰ γίνω; τρέχω γιὰ τὴ δουλειὰ σου, ἀποκρί-
νεται κείνος ξερὰ.

— Ἐκάνες τίποτα;

(ἀκλουθεῖ)

ΕΛΕΓΕΙΕΣ

Τοῦ ἀδερφοῦ μου Νίκου

Χρόνια καταδικασμένα

Τὰ βιβλία τὰ παλιὰ

Φθείροντας στῆς σκόνης τὸ βασίλειο

Στῆς ξυλῆνας τους τῆς θήκης: τὰ γαλιὰ

Κάποτε μι' ἀχάινά ξεγλυστοράει ἀπ' τὸν ἥλιο

Καὶ τὸν ὕψιν τους ταράζει τὸν ἀνήλιο.

Ζωντανὴ στὸ νοῦ μου μένει ἀκόμη

Ἡ λαχτάρα τοῦ μυστηρίου, ποῦ γιὰ μένη

Στ' ἀκατάληπτά τους τὰ γραμμένα

Οἱ βουβοὶ παλιοὶ ἐκρύβαν ἴσως τόμοι.

Γλυκεῖα μύνη! νοσταλγῶ τὰ γόνάτα σου

Ἡ περιεργὴ ματιά μου νάκουμπήσῃ

Στὴς παραξίες εἰκόνας, ποῦ ἡ λαλιά σου

Νᾶβῃ ὅλη στοργὴ νὰ μοῦ ξηγήσῃ!

Τώρα ἡ εἰκόνα σου καὶ σένα μόνη πιὰ

Πάνου ἀπ' τὰ βιβλία τὰ παλιὰ,

Ὅπου φθείρονται στῆς σκόνης τὸ βασίλειο

Καὶ στῆς ξυλῆνης τους θήκης τὰ γαλιὰ

Κάποτε μι' ἀχάινά ξεγλυστοράει ἀπ' τὸν ἥλιο

Καὶ τὸν ὕψιν τους ταράζει τὸν ἀνήλιο!

ΤΩΝΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΗΣ

Ο, ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Στὸ ἐρχόμενο φύλλο θὰ τυπώσουμε μιὰ σειρά τρα-
γουδία, ἀπὸ τὴς «Δροσοσταλίδες», τοῦ Πάνου Δ. Ταγμό-
πουλου.

— Στ' ὄμορφο δῆγμα τῆς δας Μήτσας Περωτῆ, «Σύν-
τροφοι», ποῦ τυπώθηκε στὸ περασμένο φύλλο μείναι ε με-
ρινὰ τυπογραφικὰ λάθη καὶ παρακαλοῦμε νὰ διορθωθοῦνε.
Δ. χ. σὴ σελίδα 84, στίχη 1η, ἐκεῖ ποῦ λέει «νὰ μπο-
ροῦσε νὰ κρεμάσῃ» πρέπει νὰ διορθωθεῖ: «νὰ μπορούσε
νὰ κρατήσῃ». Στὴν ἴδια σελίδα, στίχη 2η, ἀράδα 2η, πρέ-
πει νὰ φύγῃ τὸ «καὶ σύντροφο» στὸ τέλος καὶ στὴν προ-
τελευταία γραμμὴ τῆς ἴδιας στίχης τὸ «παρακείμενη» νὰ
γίνῃ «σαρκαωμένη».

— Ὁ Ἄκης Θούλος μᾶς ἔστειλε μιὰ πλατιά κριτικὴ
μελέτη γιὰ τὴ «Ροδόπη» τοῦ Ποιῶτη. Θὰ τὴν ἀρνηθῶ-
σομε ὕστερ' ἀπὸ δυὸ φύλλα.